

Sokáig gondolkodott magában Kövess Péter. Magában, azaz egyedül. Mert nem talált olyan embert, akire rábízta volna magát. 1916 decembere volt. És még mindig nem következett be, amire várt. Ebben egészen bizonyos volt, mert fejében már több mint egy hónapja egész palimpszeszt növekedett, ahogy betűt betűre, szót szóra, számot számra halmozott, de amit keresett, nem volt sehol. Akárhogy vakarta is a fejét, s benne a betűket, szavakat, számokat.

Pedig a budai jósnő, Sibiger Boriska azt jövendölte neki, hogy még ez évben megtudja, mi történt száz éve, 1816 novemberében Nagykárolyban. Hogy azt neki, Kövess Péternek tudnia kell, mert attól fordul az élete. Ez rendben is volna, de mikor? Azazhoggy: mikor fogja megtudni, és élete mikor fordul?

a javasasszony

Kövess Péter szisztematikus ember volt. Megkövetelte a foglalkozása is. Egy nagyvállalatnál dolgozott a cipőiparban, mint gazdasági tanácsos. Hogy miképpen keveredett mégis a javasasszonyhoz? Tréfás kíváncsiság vitte rá. Hallotta a kávéházakban, hogy komoly emberek, ügyvédek, orvosok, professzorok látogatják Sibiger asszonyt, de még külföldről is fölkeresik. Azt is hallotta, hogy nem kávézacsból, tenyérből, kártyából, üveggömbből jósol, hanem ügyfelei álmaiból. S hallotta azt is, hogy gyakorta válnak valóra jóslatai.

Kövessnek október vége felé, egy különben szokványos nap még szokványosabb éjszakáján különös álma volt. Noha el szokta felejteni az álmait, sokszor arra sem emlékszik, hogy álmodott, ez az álom makacsul visszatért. Mint a bélyeg, lelke vékonyka ujjához ragadt, s hiába próbálta leszedni egy másikkal, átragadt arra, és így tovább. Már csak ezért is különös volt ez az álom, különös viselkedése miatt sem lehetett felejteni. Pedig, amire emlékezett belőle, abban semmi különöset, kirívót nem találhatott. Íme, az álom, ahogyan és amennyi megragadt benne:

Kövess egy tó partján sétálgat főnökével, bizonyos Grósszal. Üzleti ügyekről beszélgetnek, kissé vontatottan, akadozva, udvariasan, távolságtartóan, unalmasan. Grósz azt kérdi, mi lett a sorsa annak a tizenhatezer pár lakktopánkának, amit megrendelt tőlük egy osztrák nagykereskedő, s amelyről ők már számlát is adtak. Hattyúetetés közben aztán az igazgató hirtelen az órájára pillant, és idegesen hadarja, hogy ma van a lánya születésnapja, és neki tizennyolc perc múlva okvetlen otthon kell lennie. Sietni kezdenek, egyszer csak a Károly körúton állanak egy sarkon, ott elválnak. Kövess Péter ezen a ponton mindig fölriad.

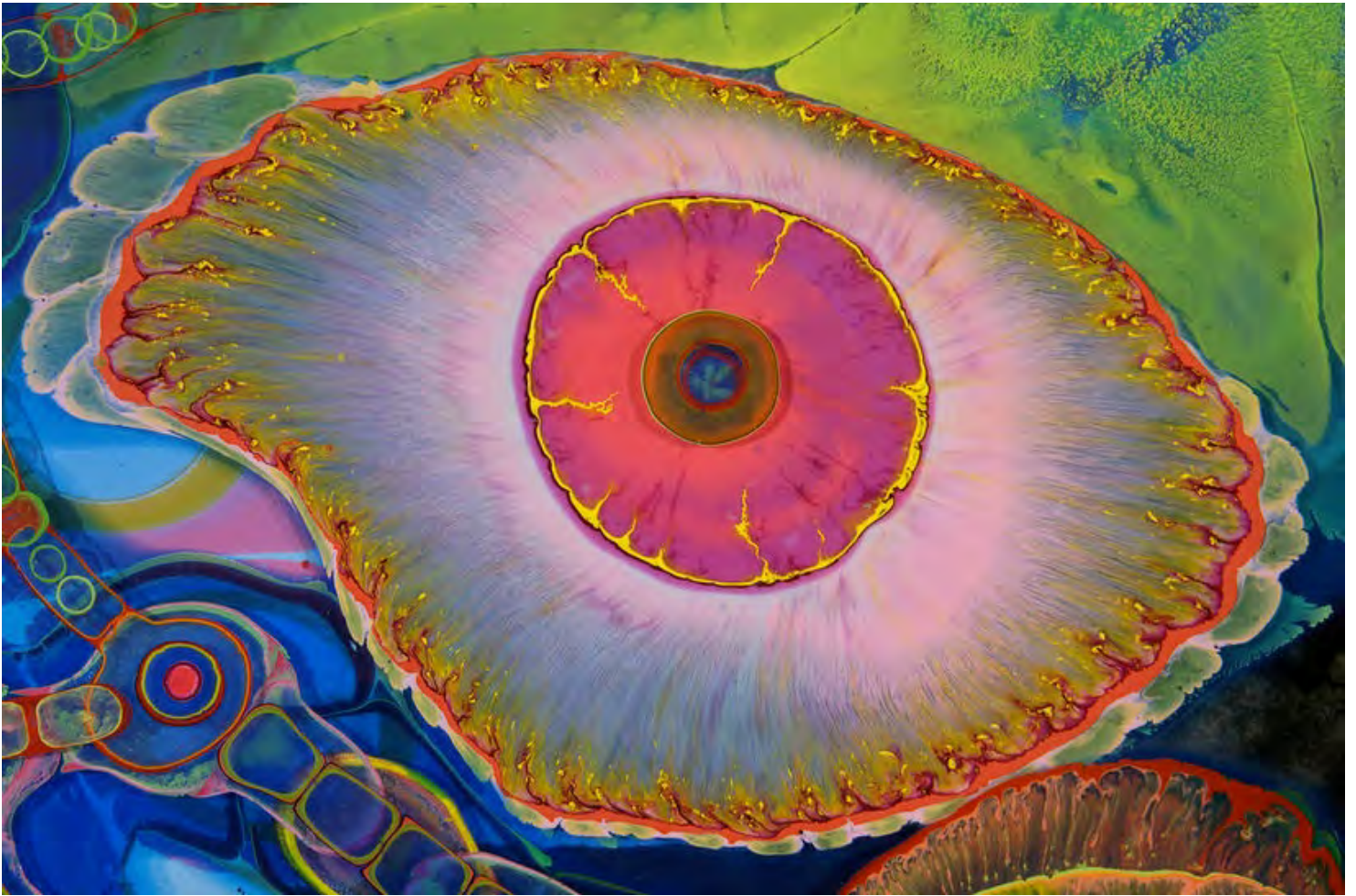


Hát ez volt, ami Boriskánál tett látogatását megelőzte. Az ott kapott válasszal azonban mindeddig nem tudott mit kezdeni. Ha valamire jó volt, hát hogy a visszatérő álom megszűnt – de helyette Kövess fejébe kiirthatatlanul beköltözött a magyarázat. Bizonyára ettől is meg lehet szabadulni – gondolta a „kutyaharapást szőrével” elve alapján –, s elkezdte variálni a számokat a lutrin. Váltakozva játszotta meg a 18-ast, a 16-ost, az 1-est, a 8-ast, a 6-ost, de a 11-est, a 68-ast, a 86-ost, a 61-est és a 81-est is. Nem jött be semelyik kombináció. Ekkor Kövess elővette józanabbik, közgazdai gondolkodását, s a lapokat böngészte. Hátha itt talál rá a válaszra. Hátha lesz olyan hír, ami a száz évvel előttiekre, s azon belül is Nagykárolyra utal.

egy kaffermacska család

Ez kezdetben remek szórakozás volt. A *Pesti Napló* november 12-i számából például megtudhatta, hogy „*Mentes a vigalmi adó alól a székesfőváros által fenntartott Állat- és Növénykertnek látogatása, valamint – az állandó cirkuszt kivéve – az Állat- és Növénykert területén rendezett multságokon, szórakozásokon való részvétel és az ott rendezett mutatóanyagok megtekintése.*” Erről eszébe jutott, hogy nemrég, amikor családjával ott járt, zakója zsebébe gyűrte az Állatkert hivatalos kiadványát. Ezt most előkereste. A *Mi újság az Állatkertben?* október 15-én egyebek közt az ajándékozókról és az ajándékokról is beszámolt. Kövess Péter aprólékosan átnézte a listát, hátha itt nyomra lel. A legtöbb, szám szerint tizennégy ajándékozó persze budapesti volt. Kapott tőlük az Állatkert összesen tizenhárom teknősbékát (hmm, 13!?), köztük kilenc görög teknőst, ebből hat Dr. Mahrer adománya (honnan és vajon miért volt neki hat teknőse?, és miért szabadult meg azoktól?). Föltűnt Kövessnek, hogy két gróft is talált a névsorban, az egyik – stílszerűen – egy bernáthegyi kutyával, a másik – szintúgy úri módon – egy medvebocccsal lepte meg a kertet. Gyarapodott továbbá az állomány egy kaffermacska családdal (az micsoda?), négy mókussal, három nyércel, két bagollyal, ugyancsak két vércsével (az egyik toronyvércse – ott lakik?), egy réti sassal, méhekkal, sündisznóval, majommal, még egy kutyával és egy vadgesztenyével. A réti sast Hudovác F. küldte Harctérről – ilyen nevű helységet azonban Kövess nem talált. Rendben van, hát honnan is jöhetne egy rétisas, ha nem a harctérről, gondolta. Töltött magának még egy konyakot. Gyorsan utánanézett a többi, általa ismeretlen helynek is. Deliblát, ahonnan a méhek érkeztek, a Vajdaságban van, Kevevára községhez tartozik. Galócás, a nyércek lelőhelye, Erdélyben, Hargita megyében fekszik, a Maros partján, Vízvár pedig, ahonnan a négyből három mókus is származik, Somogyban. Bethlen Ádám gróf erdélyi ugyan, de bonyhai, és az Maros megye.

Sajnos, nemcsak a lakóhelyek és a személynevek, de a számok sem sugalltak semmit. Kövess hirtelen kívülről látta magát. Még jó, hogy a családja elutazott, biztosan bolondnak, legalábbis hóbortosnak néznék. De úgy érezte, jó nyomon halad. Fölkelt íróasztalától, és lesétált a Centrál Kávéházba. Kellott a kinti levegő. Majd ott olvasgat tovább. A Ferenciek terén meggondolta magát, a könyvtárba ment. Az erdélyi helységnevek nem hagyták nyugodni, idegesen föllapozta a *Szamos* aznapi számát. Nagykárolyról persze semmi. Úgy látszik, fontosabb dolgok is vannak. „*Bécs, nov. 21. (Telefon érkezett lapzártá után.) Ő Császári és Királyi Apostoli Felsége, I. Ferencz József ma, november 21.-én este 9 órakor a schönbrunni kastélyban elhunyt az Úrban.*” Na, ezzel se megy sokra. Pillantása egy asztalon felejtett kiadványra esett. *Barlangkutató*, hirdette a cím. De hát mi mást csinál ő is napok, hetek óta? Túrja agyának barlangjait, befúrja magát az újságok járataiba, vándorol a térképek ellaposított domborzataiban. „*Zibellina cf. Martes L. peniscsontja a bajóti Jankovich-barlangból. Írta Bittera Gyula.*” Ez legalább megkerült.



A Centrál előtt eszébe jutott, hogy gyerekkorában, valószínűleg regényes olvasmányélményei miatt, otthon sokáig Szent Grálnak hallotta a nevét. Így legalább egyszerre volt értelmes és rejtélyes is. Ezen elmosolyodott, miközben belépett. Kedve egészen visszatért. Ott a szokásos társaságot találta, írókat, költőket, léhűtőket. Leült egy ablakközeli sarokasztalhoz, s Bittera Gyulára gondolva keserűt rendelt konyak helyett. Ezért újabb mosollyal jutalmazta magát. Elkérte a napilapok föllelhető számait, és a híreket böngészte. Éppen ott tartott a Pesti Hírlap november 1-i számában, hogy „*Ragadós betegségek. A tisztí főorvosi hivatal kimutatása szerint a múlt héten a fővárosban a ragadós betegségek állása a következő volt: Megbetegedés: hasi hagymáz 10 és 1 vidéki, hólyagos himlő 1 és 8 vidéki, kanyaró 44, skarlát 60 és egy vidéki, szamárhurut 9, roncsoló torok- és gégelob 49 és 3 vidéki, gyermekágyi láz 2, bányahimlő 60, járványos fültőmirigylob 7, skarlát 3 és 1 vidéki, járványos agygerincagyhártalob 2, trachoma 7 és 1 vidéki. Halálozás: hasi hagymáz 1 és 3 vidéki, hólyagos himlő 1, kanyaró 2 vidéki, skarlát 8 és 4 vidéki, roncsoló torok- és gégelob 14, vérhas 2 vidéki.*” A szomszéd asztaltól átszűrődő beszélgetésből közben megütötte a fülét, hogy konstitucionalisták kezébe került Ciudad Victoria. Feddően összeráncolta a homlokát, letette az újságot, másikkal próbálkozott. Ezúttal egy régebbi Budapesti Hírlappal. „*Pólából jelentik: Tegnap délelőtt 11 óra 43 perc és 4 másodperckor a hidrográfiai hivatal földrengésjelző készüléke katasztrófászerű távoli földrengést jelzett, a melynek fészke 9000 kilométer távolságban lehet, talán a Sunda-szigeteken. A készülék legnagyobb kilengése 12 óra 13 perc 5 másodperckor történt és 33 milliméter volt, ami Pólában egyharmad milliméter valószínű földmozgásnak felel meg.*” Aztán gyorsan visszatérítették a mába. Szinte suttogásnak tűnt, de mintha csak neki szólna, ahogyan valaki, lefelé lendülő karjával a poharakat csaknem lesodorva, mégis a mozdulatnak ellentmondó hivatalos, csaknem katonai visszafogott hangon kihirdette, hogy tegnap elsüllyedt a HMHS Britannic, a White Star Line társaság harmadik Olympic osztályú hajója. Kövess a papírok fölé hajolt. Valahogy rosszabb kedve lett. Kiment a mosdóba, megtörölte homlokát, eligazította ritkuló haját. Visszatérve tétován ismerősöket keresett, aztán az előtte tornyosuló lapkupacokból előhúzott egy Népszavát.

Asztaláról eltűnt a keserű pohár, helyette egy konyakkal teli várákozott. A pincér hamiskásan kacsintott. A november 5-i számban csak egyetlen érdekességet talált, de azzal sem tudott mit kezdeni. „A *Wiener Klinische Wochenschrift* legutolsó számában megemlékezik egy ritka esetről Dissantis olasz orvos hiteles jelentése alapján. Pagano községben, Novara mellett, egy földműves 40 éves feleségének eddig ötvenhat gyermeke volt. Gyakran hozott világra hármas, többször négyes és egy ízben hatos ikreket, de csak néhány gyereket hozott élve a világra. Az ötvenhat gyermek közül csak az elsőszülött, egy leány van életben, aki kolostorba vonult.” Próbált ellazulni, hallgatta a zsongásból kiváló foszlányokat. A Nyugatban majd Ignotus is a „nagy öreg” haláláról, s következésképpen 1916-ról mint az ő évéről fog írni. Pedig Kövess úgy tudta, ez az év nem Ferenc Józsefé, hanem az övé. Aztán történt valami meglepő. Egy ismerősnek tűnő szemüveges úr magyarázott, közel hajolva társaihoz, számára mégis érthetőn. „Egy nőt széken ülve kitolok az ablakon. Lebeg az ablak előtt, az utca közepe fölött, és nem esik le. Gizella is a szobában van. Az ajtóban látom Tini néni mérges, kissé puffadt arcát.” Kövess elvörösödött. Mintha belelátnának a lapjaiba.

az ismeretlen

Gyorsan otthagya a Centrált, betért a körúton egy könyvkereskedésbe. Közben azon tűnődött, ki lehet az az Ignotus; ezt föltétlenül meg kell tudnia. És el kell majd olvasni cikkét a Nyugatban, ha megjelenik. És hogy lehet valakinek ilyen neve? Az ismeretlen, akit ismeretlennek hívnak. Majd a boltban megkérdezi – hátha talál is tőle valamit. Megállt a polcok előtt, aprólékosan végigolvasta az újonnan alakult Szent István Tápszerművek hirdetését, aztán találmra belelapozott egy-egy friss kiadványba. Ács Klára: *Egy Don Juan kalandjai (A hódítás iskolája)*. Árkosy Lajosné. *A nő hazánk diadalának szolgálatában*. Csupa ilyesmi akadt a kezébe, ezekkel a nagykárolyi talányhoz aligha jut közelebb. Fölvett, letett még pár 1916-ban kiadott könyvet, végül a *Bohó Misi neveltető naptára az 1916-ik búfelejtő esztendőre* címűnél elfogyott a türelme, úgy érezte, a könyvet s vele Bohó Misit, Don Juant, Árkosynét, Ács Klárát és a többieket földhöz kell vágna. De csak az ajtót vágta be köszönés nélkül maga után. Ignotusról megfeledkezett.

Visszatért a Centrálba, gyorsan lehajtott két konyakot, azután hazament. Korán feküdt, fejében egymást kergették a hallottak és olvasottak, Dissantis olasz orvos gyógykezelt Ferenc Józsefet, Gizella megszült Paganóban, hagymázos konstitucionisták verekedtek össze Bittera Gyula péniszcsontján, Don Juan pedig Delibláton toronyvércsékkel vadászott Árkosynéra. Hajnaltájt gyűrött lepedők alatt ébredt, újra eszébe jutott, milyen szerencse, hogy nincs itthon a családja. Ideges álmai után megnyugodott, és új stratégián gondolkodott. Talán már a kiindulópont is rossz volt: nem 1916-ban kell kutakodni, hanem visszamenni 1816-ba, megnézni, milyen neves történések estek akkor. Igen, így kell. Vissza a könyvtárba, és fáradságot nem kímélve búvárlani.



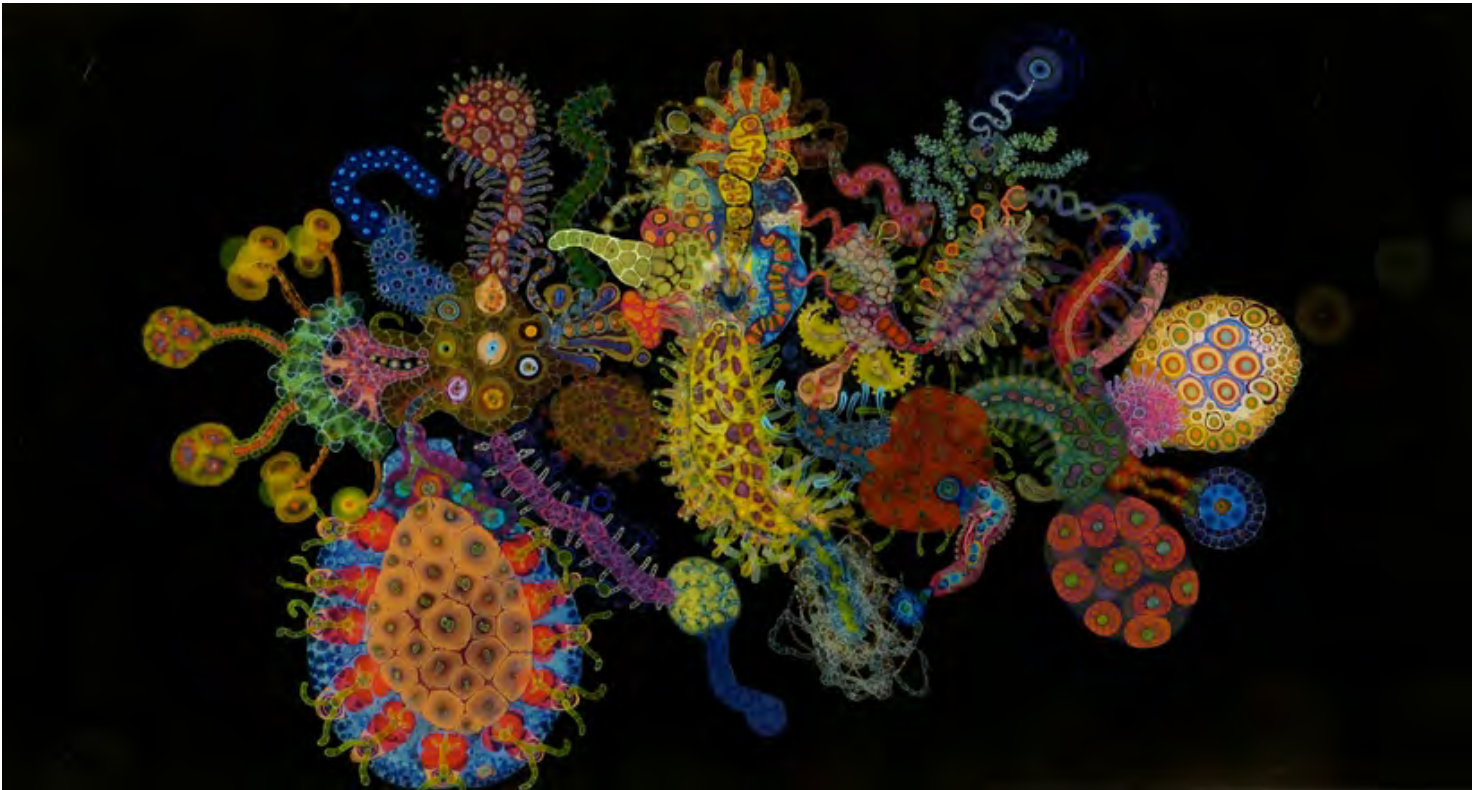
A délelőtti szél már energikusan találta útban a kávéház felé. A pincér a tegnapi volt, a konyak is mindjárt érkezett a tegnapi asztalhoz. Csak a tegnapi asztaltársaságok nem voltak sehol, úgy látszik, az ő idejük a délután. Két konyak között átment a könyvtárba, kérte, készítsék elő az 1816-ban kiadott magyar nyelvű könyveket. Később csalódott, semmit sem talált, ami közelebb vitte a megoldáshoz. Szórakozottan lapozgatott a „Királyi Universitásnak betűivel” szedett Virág Benedek „Székesfej.megy. áldozó pap, néhai királyi professzor” által írt *Múltunk eseményei, történelmünk személyiségei Álmos vezértől Zsigmond király uralkodásának végéig* című kétkötetes műben, majd a Kassán kiadott *Über ein gedrucktes Werk für den Herrn Anton Décsy Advocatén in Miskoltz. Kürtön lévő metszésekről és azoknak értelméről etc.* ínycsiklandó címet viselő kiadványban. Kézbe vette Berzsényi Dániel verseinek második, „megbővített”, Trattner János Tamás általi kiadását, megtoldva egy „kalauz értekezéssel” barátja, Helmeczi Mihály tollából. A könyvtáros fölfigyelt rá, és buzgó és készséges magyarázatba fogott. Berzsényi Dániel ezt a könyvet küldte el 1816. november 15-én (nocsak!) egy levél kíséretében gróf Festetics Györgynek Keszthelyre (kár, hogy épp oda), és ismertette a levél tartalmát. Kövess már nem figyelt, bámult ki az ablakon, egyszer csak szórakozottan megkérdezte: de ki az az Ignotus? A választ azonban nem várta meg. 1816. november – ez töltötte be a könyvtárat, később a kávéházat, többször az utcát, a konyakospoharat, a lakást és az ágyat is.

Ebédidőben ébredt. Belátta, hogy megint zsákutcába jutott, egyedül nem boldogul, segítség kellene, de kitől? Sorra vette magában az ismerőseit. Már az iskolai osztálytársaknál tartott, és akkor igen, igen, Géza, aki azóta a történelem egyetemi magántanára lett, Géza mindent tud, Géza talán jó lesz. Fölhívta telefonon. Szerencséje volt, Géza éppen ráért, s bár rég nem látták egymást, tudomásul vette, hogy Kövess ügye halaszthatatlan, ugorjon föl hozzá akár most, hisz kétszaroknyira laknak csak egymástól.

egyébként is szökőév

Miután átestek a kölcsönös udvariaskodáson, és megtudta, miről is lenne szó, a házigazda egészen belelkesült. Szóval 1816? És november? Összehordott egy rakás könyvet és térképet, fölütötte egyik-másikat, mormogott, jegyzetelt, apró bajusza úgy futkározott ide-oda, mint a kávéházi pincér, amikor csúcsidőben túl sok a vendég. Kövess konyakot kért, azt szopogatta, és szorongva várta az eredményhirdetést. A tudós történész végre elégedetten leült Kövess mellé, és megkezdte előadását. 1816. november 19-én teljes napfogyatkozás volt. Az az év egyébként is szökőév. Úgynevezett „nyár nélküli év” volt, az Egyesült Államok járvánnyal és éhínséggel küszködött, Olaszországban pedig gyöngye volt a termés az Alpok lábainál. A novembert 1-től 22-ig a Skorpió uralta, 23-tól 30-ig a Nyilas. November 1. péntekre esett, 30-a szombatra. Ezen a napon kapta meg diplomáját Vásárhelyi Pál, aki később a Vaskapu és a Tisza szabályozásában jeleskedett. November 19-én alakult meg a Varsói Királyi Akadémia. 20-án a Leopoldstädter Theaterben, Bécsben bemutatták Ferdinand Rosenautól *A bűvös vadászt*. Ugyanezen a napon fegyveres rablásért és gyilkosságért nyilvánosan fölkötötték Leicesterben a harminchat éves James Towle-t, a Luddite banda tagját. 24-én Nagyikikindán megszületett Bartók János, Béla nagyapja. 25-én Philadelphiában gázlámpákkal világították be a Chestnut streeti színházat. De ha már a művészeteknél tartunk, 14-én született John Curwen zenetudós lelkipásztor, akinek nevéhez a tonikai szolmizáció kimunkálása fűződik. 26-án elfogták Zöld Marcit egy öcsödi tanyán. Ugyanezen a napon nyomtalanul elveszett a tengeren a kincsekkel teli Correio da Azia hajó. És ha kifejejtettem volna, akkor még voltak igazi politikusok is. Thomas Jefferson például egy november 12-i levelében azt fejtegeti – és itt Géza átszellemülten idézte –, hogy „az az ember, aki államférfiként becsstelen, bármely államban becsstelen férfi lenne”. John Adams pedig egy nappal később így ír fiának, az Amerikai Egyesült Államok későbbi hatodik elnökének: „Eresszük szabadjára az emberi elmét. Szabadjára kell eresztetni. Szabaddá fog lenni. A babona és a dogmatizmus nem béklyózhatja meg.”

A történész még sorolta volna, de amikor diadalmasan Kövessre nézett, lelkesedése lelohadt. Péter kifelé bámult az ablakon, és láthatóan nem foglalkoztatták államférfiúi gondolatok. Géza bosszúsan legyintett. Mondd el inkább magát az álmot, hátha előbbre jutunk. Kövess megrázkódott, és ráncolt homlokkal belekezdett. *Tulajdonképpen befejezetlen álmom. És az elejére sem emlékszem. Az igazgatómmal, Grósszal, de hiszen ismered, valami tóparton beszélgetünk. Kissé kínos, azt hiszem, mindkettőnknek az. Egy folyamatban lévő üzletről van szó, valami külföldi cipő- vagy papucsrendelésről. Egyszer csak közli, hogy neki mennie kell, siet ünnepelni a lánya születésnapját. Aztán a következő kép már az, hogy a Károly körúton búcsúzkodunk. Azt hiszem, nem fogott velem kezét. A történész hahotázott. Hát téged az a jósnő jól átvert, barátom! Miért nem ezzel kezdted? Tudod, mi lesz most a Károly körútból, hogy Ferenc József meghalt, Rudolf öngyilkos lett, Ferenc Ferdinándot pedig megölték? Károly király út, le merem fogadni. Mert most ő lett az osztrák császár, és nemsokára ő lesz Magyarország királya. És Géza belekapaszkodott az egyetlen releváns részletbe, Károlyba, mintegy belekarolt. Már éppen ott tartott, hogy miért nincs Károlynak érettségije, amikor Péterre pillantva megállapította, hogy már az ötödik konyakját issza, és egyáltalán nem figyel rá.*



Géza fölháborodott, dühében haloványeszűnek, sörteagyúnak nevezte Kövesst, majd megnyhülve és komolyan azt javallotta, föl kellene keresnie egy ideggyógyászt. Ő ismer is egy kitűnőt, az most három és négy óra között rendel. Kövess hosszas győzködésre végül megadta magát, Géza pedig megadta a címet.

Kövess bejelentés nélkül csöngetett Sranz doktor Erzsébet körüti lakása ajtaján. Meglepve ismert rá arra a Centrálban látott fura kis szemüveges férfira, aki valami Tini néniről beszélt. A doktor véletlenül ráért, aktuális betege éppen kimentette magát, így fél órát szánt Kövessre. Doktor Sranz közvetlen volt és kedves, egyszerre atyáskodó és kisfiús, kíváncsi és határozott. Miután végigélvezte Kövess Péter összes panaszait, beleértve a jóslatot és a megfajtására tett hiábavaló kísérleteket, az álomról szeretett volna megtudni minden részletet.

most egészen kisfiú

Kövess kissé unta már, hogy aznap másodszer meséli. Kelletlenül, de belekezdett. *Hogy van neki egy Grósz nevű főnöke. Azzal jártak körül egy tavat, nem nagyot, mondjuk, mint a városligeti. Grósz üzleti ügyekről faggatja. Eladtak Ausztriába tizenhatezer pár női lakkcipőt, de még nem érkezett meg az utalás. Beszélgetés közben meg-megállnak, etetik a hattyúkat. Hirtelen Grósz ideges lesz, eszébe jut a lánya tizennyolcadik születésnapja, amit aznap ünnepelnek, aztán valahogy a Károly körútra keverednek, és ott elválnak egymástól. Ennyi.* Sranz doktor nem akasztja meg az elbeszélést, egyelőre most is hallgat, lehetetlen az arcáról olvasni. Aztán fölélénkül, kérdéseket tesz föl, Kövess a pamlagon hanyatt fekvé válaszol. Mintha nem is ő válaszolna, s mintha nem is a doktor lenne ott, Péter most egészen kisfiú, vidéken van rokonoknál, a nagybácsi németes akcentussal beszél. Nagyon tetszik Péternek a majorban a kacsaszató, kis papírhajókat ereget rajta, jön a cselédlány, fiatal, kicsattanó, mezítláb. Péter elmélázik a lány lábán, eszébe jut, milyen szép is lehetne az a lábacska a mama lakkcipőjében. Valahogy rá kellene próbálni.

Sranz doktor az órájára néz, itt a következő páciens, Kövesst el kell engednie. Még megbeszéljük a másnapi találkozót, a doktor kezét nyújt, Kövess a lépcsőházból zavartan visszafordul. Eszébe jutott a kávéházban emlegetett Nyugat-beli cikk. Ki az az Ignotus? Meg kell kérdeznie a doktort. Ignotus? Mindközönségesen

Veigelsberg Hugó. Költő. Sranz doktor sejtelmesen mosolygott.

Hazatérve Kövess konyakot töltött magának, és a vetetlen ágyba feküdt. Látta, amint Károly király elégedetten dörzsöli kezét a Correiro da Azia fedélzetén, látta Zöld Marcit a járványról előadni a varsói akadémián, látta a bűvös vadászként Bartók Béla nagypapját, amint gázlámpákat gyűjtogat az Alpokban, és olvasta a Nyugatban, hogy Ignotust fölkötötték szolmizálásban való bűnrészesség miatt. Este lett, mire megébredt.



A Centrálban Sranz doktor összeakadt egy kollégával. Átbeszélték legújabb eseteiket, aztán Sranznak eszébe jutott egy régebbi történet. Ez egy elakadt álomelemzés volt, egy nőpáciense álma, ami azóta is mindig megnevettette valamiért. Pedig elsőre semmi különös. Arról szólt, hogy mintegy száz évvel ezelőtt Nagykárolyban Kövesy Hugó gazdatiszt szörnyethalt, mert részegen levetette a ló.

Kövess Péter egy laposüveggel zakózsebében üldögélt az állatkertben, a zebrák kifutója előtt.

kép | Bruce Riley